

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

FERRAN NADEU

►► Una dona camina pel passatge de les Manufactures, dissabte passat.

La drecera entre Sant Pere i l'Eixample

De dia, està buit, desangelat, i deia el **Pedro** que ho està «commig Barcelona». I té raó. Al carrer de Sant Pere Més Alt, es veuen tants cartells d'«En traspàs» que una no pot més que pensar que Barcelona està en traspàs. **Pedro** porta el bar Pasajes, la resistència i la vida del passatge de les Manufactures, aquell túnel que connecta el carrer de Trafalgar amb el de Sant Pere, o al revés. Dissabte, al vespre, vaig trobar el **Pedro** mentre, tot dissimulant, m'endinsava en la galeria. I escric *dissimulant* perquè quan es tanquen les portes de ferro de Trafalgar, l'altra boca d'aquest passatge, hi ha un cartell que prohibeix el pas més enllà del bar. «No el veuen», es queixava el **Pedro** i jo, que sí que l'havia vist, demanava disculpes.

Feia dies que intentava trobar vida en aquest lloc misteriós que sembla aturat en el segle XIX i que viu els estralls del XXI. A l'altre costat de la galeria hi ha una administració de loteria. Fins ahir no l'havia vist: la penombra, els racons amagats i les per-

sianes abaixades infonen respecte i, a més, hi ha alguna cosa, encara que la rajola sigui la blanca i vermella que tenen les vies més boniques d'aquesta ciutat, que t'assenyala que estàs trepitjant una propietat privada.

El passatge de les Manufactures, abans Indústria, es va obrir el 1873, ho diu el nomenclàtor de Barcelona i gairebé no explica res més: només que és l'interior d'uns edificis indus-

Durant el dia, la penombra i les persianes baixades infonen respecte

trials. És veí, els separen 20 números, i contemporani del passatge de Sert, aquest del 1867. Quan van perforar els dos passatges, les fàbriques i els obrers sortien de Barcelona cap a Sants, Sant Martí i Sant Andreu; i Ciutat Vella, on hi va haver fins a 130 edificis que havien tingut un ús industrial, estava canviant.

El 1866, a Sant Pere el va afectar en gran manera la guerra de secessió nord-americana. No hi arribava el cotó. Ho llegeixo a la *Barcelona de Robert Hughes*. A Sant Pere, malgrat els traspassos, encara hi ha empremtes del tèxtil.

Amy Winehouse revivia, dissabte, al bar Pasajes. Es notava que la clientela era habitual. Entraven uns veïns i saludaven, i un noi pujava les escales per tocar un timbre i portava aquell vi que acompanya les vetllades al Mediterrani. Les plaques que donen nom al passatge estan a l'interior, a prop de les bústies dels veïns. Hi havia turistes que es colaven. El bar Pasajes és ara també el que abans va ser un quiosc de revistes, una joieria –ara és un reservat coqueto– i la parada d'una sargidora.

Un veí del barri m'explicava que aquesta és la millor drecera per anar de Sant Pere a l'Eixample. Jo ja sabia que la porta de Trafalgar estava tancada, però recorria el passatge amb ell. M'explicava que abans, no fa gaires anys, hi havia rellotgeries i merceries, que el sostre, on no hi ha volta, és de fusta, que les escales mostren el desnivell entre l'Eixample i Sant Pere. Un grafiter va pintar **Cameron** i **Obama** dialogant dins del passatge. Des de la boca de Trafalgar s'entreveu una acadèmia d'anglès. ≡

 cgaya@elperiodico.com